

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

‘Οδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετάφρ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμ, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ὁ Τεθνεὺς Γαμβρός, ἐκ τοῦ βῶσσιου, μετάφρ. Ι. Π. Γεωργαντοπούλου (Συν. καὶ τέλος). — Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ Σουλῆ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.

Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

‘Ο ‘Ρενέ διετρώπησε διὰ χαλυβδίνης καρφίδος τὴν πλαγγόνα κατὰ τὴν καρδίαν. [Σελ. 105].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου].

‘Ο ‘Ρενέ ἐχάραζεν ἐπὶ ἐρυθροῦ χάρτου καθαλιστικούς τινας χαρακτῆρας. διεπέρασεν αὐτοὺς εἰς χαλυβδίνην καρφίδα καὶ δι’ αὐτῆς διετρώπησε τὴν πλαγγόνα κατὰ τὴν καρδίαν.

Παράδοξον! Εἰς τὸ χεῖλος τῆς γενομένης πληγῆς ἐφάνησαν σταγόνες αἵματος. Εἶτα ἔθεσε πῦρ εἰς τὸ χαρτίον.

Ἡ θερμότης τῆς καρφίδος ἀνέλυσε τὸν περὶ αὐτὴν κηρὸν καὶ ἐξήρανε τὰς σταγόνας τοῦ αἵματος.

— Οὕτω, εἶπεν ὁ ‘Ρενέ, διὰ τῆς ἰσχύος τῆς συμπαθείας, ὁ ἔρωσ σὰς θὰ διαπεράσῃ καὶ θὰ καύσῃ τὴν καρδίαν τῆς γυναικός, ἢν ἀγαπᾷτε

‘Ο Κοκονᾶς ἐγέλα ὑπὸ τὸν μύστακα χλευάζων τὰ γινόμενα. Ἄλλ’ ὁ Δελαμούλ ἐρώμενος καὶ δεισιδαίμων ἠσθάνετο κρύον ἰδρώτα διαρρέοντα ἐκ τοῦ σώματός του.

— Καὶ ἤδη, εἶπεν ὁ ‘Ρενέ, θέσατε τὰ χεῖλη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς πλαγγόνος καὶ εἶπατε: «Μαργαρίτα, σὲ ἀγαπῶ. Ἐλθέ, Μαργαρίτα!»

‘Ο Δελαμούλ ὑπήκουσε.

Κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ δευτέρου δωματίου ἠνεῴχθη καὶ ἐλαφρὰ

βήματα ἠκούσθησαν προσεγγίζοντα. ‘Ο Κοκονᾶς περιέργος καὶ ἄπιστος διετρώπησε τὸ τῆς θύρας παραπέτασμα διὰ τοῦ ἐχειριδίου του καὶ προσαχρμόσας εἰς τὴν γενομένην ὀπὴν τὸ ὄμμα ἐρρηξέ κρυγὴν ἐκπλήξεως, εἰς ἣν δύο κρυγαὶ γυναικῶν ἀπήντησαν.

— Τί τρέχει; εἶπεν ὁ Δελαμούλ.

— Ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ καὶ ἡ δέσποινα Μαργαρίτα εἶναι ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ Κοκονᾶς.

— Ἄπιστοι! εἶπεν ὁ ‘Ρενέ μετ’ αὐστηροῦ μειδιάματος. Ἀμφιβάλλετε πλέον περὶ τῆς ἰσχύος τῆς συμπαθείας;

‘Ο Δελαμούλ ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος